

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertationes Juridico-Theologicæ De Jure, & Justitia

Karchne, Simon

Augustæ Vindelicorum ; [Graz], 1714

§. XVII. Dissertationis II. Articuli VI. An Emphyteusis ad Monasterium
successionis capax devolvatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40013

sequenter etiam exijt ex familia, Sanch. num. 28. ex Anton. Gomez. referente, quod licitè agi à tribus sententijs fuerit sic decisum.

Rursus si petas an Scholasticus Societatis, aut Novitius cujusvis Religionis, cum sit Dominij capax, habeat jus revocandi, Resp. Sanch. num. 29.

¶ 30. affirmativè de Novitio, quia cum nondum sit Religiosus potest sibi acquirere negativè verò de Scholastico, quia nequit sibi acquirere ad retinendum, sed hoc ipso non habet jus retrahendi defectu finis, quem leges respiciunt concedentes facultatem retrahendi.

§. XVII. Dissertationis II. Articuli VI.

An Emphyteusis ad Monasterium successionis capax devolvatur.

445. **A**D hanc quæstionem responsum est affirmativè num. 49. cum Sanch. lib. 7. Mor. c. 15. Haunold. tract. 4. n. 25. ex hac ratione, quod reliqua bona Professi transeant, nec ullibi excipiantur bona Emphyteutica, gravetur tamen Monasterium, ut si ita velit Dominus Directus teneatur Monasterium alienare transferendo in personam non magis privilegiatam, aut potentiorē, aliàs nunquam Emphyteusis revertetur ad directum Dominium, cum Monasterium sit immortale, nec laudemium persolveretur, cum nulla fieret unquam mutatio; si autem alienatio fieret in magis privilegiatam, aut potentiorē, deterioraretur conditio directi Dominij, facillè enim contingeret denegari canonem, &c.

Verùm cum Emphyteusis sit multiplex per n. 153. videlicet laicalis, & Ecclesiastica, hæreditaria, & non hæreditaria.

Dubitatur primò an Sententia affirmans subsistat de quavis Emphyteusi, quando nullum est adjectum pactum ne in Ecclesiam, aut in potentiorē personam transeat.

Sanch. d. n. 53. quadruplicem refert in casu, nullum pactum est annexum. Prima est Navar. Commentar 2. n. 55. fin. de regular. Concedentis transitum Emphyteusis secularis Cujusvis, secùs Ecclesiasticæ. Secunda Abb. inc. in presentia n. 70. de probat. affirmantis de utraque revocabiliter, id est, quod penes directum Dominum sit optio, ut consentiat translationis vel ut cogat Monasterium ad Emphyteusis alienationem in personam non magis privilegiatam. Jul. Clar. §. Emphyteusis q. 33. docet aut neutrum transire, aut si transit, transire cum onere transferendi in personam privatam. Tertia Innoc. Cit. c. in presentia n. 5. & aliorum admittentium transitum utriusque
citra

citra facultatem revocandi. Quarta Sanch. cum Bald. Decio. Azor. p. 1. *Moral. lib. 12. c. 8. q. 4.* opinantis sacularem absolute, seu irrevocabiliter ad Monasterium, Ecclesiasticam vero revocabiliter, hoc est, est Ecclesie liberum, aut ad se illam revocare, aut transitum permittere, dat disparitatem, quod Ecclesie sit indulta revocandi potestas intra biennium, *Auth. de alien. & Emphyt.* contra nullibi jus hanc facultatem revocandi concedat in Emphyteusi saculari; fit quidem sic deterior conditio directi Domini, sed sibi imputet, quod non deduxerit in pactum. Monet *num. 59.* suam sententiam procedere de Emphyteusi hereditaria potente transire, de non hereditaria negat transire, nisi solos fructus ad vitam Professi, sed succedere in investitura ad eam vocatos.

446. *Resp.* Primò transire tam Ecclesiasticam quam sacularem hereditariam, ita Doctores tertie, & quartae sententiae contra Navar. Probatum Reliqua bona transeunt, ergo etiam Emphyteutica, quia nullibi excipiuntur; gravatur tamen Monasterium alienare per *num. 41.* Hac alienatio non est prohibita, utpote non libera, sed necessaria. Vide Haunold, *tract. 4. n. 25.*

Resp. Secundò utramque non transire revocabiliter contra Authores secundae sententiae, sed duntaxat Ecclesiasticam, sacularem vero irrevocabiliter, ita Sanch. *num. 56.* ob fundamentum ab eo proximè relatam.

Dices primò cum Palao *pag. 3. tract. 16. Disp. 3. p. 4. §. 3. n. 8. & p. 1. tract. 4. de fide Disput. 5. p. 8. num. 9.* Negante Ecclesie istud revocationis privilegium excepta Emphyteusi concessa

ab Ecclesia Constantinopolitana, de qua sola loquitur allegata *Auth. §. 1. de alienat. & Emphyt. Resp.* Cum Jul. Clar. §. *Emphyteusis q. 29.* & Bald. in *Auth. nisi rogati n. 13. vers. sed quare, &c.* quidquid in Ecclesie alicujus favorem est statutum, intelligitur esse jus generale, nisi contrarium reperiatur expressum, *Auth. de non alienand. §. hac ergo.* Sed de alijs Ecclesijs non reperitur clarè expressum contrarium.

Dices secundò nisi Emphyteusis cum Professo revocabiliter transeat ad Monasterium, conditio Domini deterioratur, frustratur enim laudemio, cum non transeat de persona in personam, seu non fiat mutatio Emphyteutae; deinde deficit spes aliquando consolidandi Dominium utile cum proprietate, seu ut utilitas redeat ad Dominium directum. *Resp.* Laudemium de jure non est debitum post datam semel Emphyteutae investituram, nisi Emphyteusis transeat de persona in personam, qualis transitus non est in nostro casu, siquidem Monasterium est eadem persona cum Professo per *num. 41. & 434.* igitur titulo laudemij non deterioratur; titulo amissa spe reuniendae Dominium utile cum Dominio proprietatis, fit quidem conditio deterior, verum sibi imputet, quod non deduxerit in pactum, ita cit. Sanch.

Resp. tertio ad dubitationem primam. Emphyteusim non hereditariam (quae etiam ex pacto, & providentia dicitur per *num. 153.* antiquam seu talem, quae à primo possessore Emphyteuta jam transijt ad alios, non transire ad Monasterium cum Professo, nisi quoad fructus, & commoditatem, quamvis

diu Religiosus vixerit, eo mortuo succedant illi, qui sunt in investitura vocati ita Sanch. n. 59. Molin. tom. 2. de just. Disput. 482. vers. quando Religiosus. Unde etiam cum Domini consensu nequit à Monasterio alienari, quia hoc cederet in præjudicium cæterorum, qui in prima investitura sunt vocati, Raiffenstuel n. 255. & 258.

447. Dubitatur secundò, si Emphyteusis, sive secularis sive Ecclesiastica ante ingressum sit concessa pro se, & suis hæredibus, an transiret in Monasterium perpetuò, & irrevocabiliter. Affirmat Sanch. c. 15. n. 62. quem sequitur Krimer de Feudis n. 1777. quia potuit Dominus Emphyteusis cogitare possessorem Emphyteusis, nempe Emphyteutam posse Monasterium habere hæredem, ampliat Krimer ad Emphyteusim à Professo acquisitam per hæreditatem post Professionem.

In oppositam opinionem inclinat Palao cit. Disput. 3. p. 4. n. 10. quod verba testatoris debeant sumi in propria significatione. Monasterium nomine Religiosi succedens non est propriè hæres, seu jure hæreditario non succedit, ut fert communis approbata etiam à Sanch. c. 12. n. 33. ergo nomine hæredis non venit Monasterium quod adhuc vetius est contra Berojum de Emphyteusi constituta pro se & filijs suis, cum Monasterium extra casus in jure expressos non veniat nomine filij fatente itidem Sanch. c. 15. n. 63. ex communi.

Resp. Fateor hoc argumentum videri efficax, nihilominus dico ex Doctrina Krimer n. 1790 Monasterium omnino non esse propriè hæredem Professi ob identitatem personæ, nec esse loco

Filij, si sensus sit, quod Monasterium habeatur tanquam filius personæ in id translata per Professionem, eique succedat ut ejus filius, aliàs Monasterium esset in potestate Professi sui, esse tamen hoc sensu loco Filij, quod Monasterium titulo sui Professi stet loco Filij respectu ejus, respectu cujus ille Professus habetur filius. Ratio quia Professus omnia jura sua secum defert, inter quæ etiam est, quod sit filius, ergo Monasterium etiam stare potest loco Filij ratione sui Professi, proinde in casu dubitationis isto titulo capit Emphyteusim in perpetuum, nisi ex aliqua causa fiat caduca.

448. Dubitatur tertio, quamdiu duret apud Monasterium Emphyteusis, quando ab Ecclesia non revocatur, dum revocari poterat per n. 446. vers. Resp. 2. ad hoc dubium dico cum Sanch. num. 58. cum Baldo, Decio, Felin. durare ad vitam Professi, ab eo transit ad alios vocatos, si nullus restat ex vocatis, redit ad Dominium directum. Non ergo durat centum annis penes Monasterium contra Tapia ad Auth. Ingressi arguentem à paritate usufructus, qui Ecclesiæ legatus durat centum annis L. in usufructu ff. de usufructu. Verum nec usufructus nisi de novo constituatur pro Monasterio, durat annis centum, sed ad vitam Professi, ut enim valeat centenaria duratio, requiritur, ut usufructus, aut Emphyteusis directè relinquatur Monasterio per Legatum aut donationem, &c. aut Emphyteusis nova constituatur pro Monasterio, uti n. 41. est insinuatam, & de hoc casu lex proximè allegata loquitur, secus dum Monasterium indirectè succedit, uti fit, dum nomine Professi possidet per n. 434.

K k k

449. Du

449. Dubitatur quartò an si adjecta sit conditio Emphytevis, ne transeat ad Ecclesiam vel Monasterium, vel Potentiorum Personam, conditio hæc excludat Monasterium. Affirmant Palao cit. p. 4. n. 8. Haunold. tract. 4. n. 27. Et alij probantes id ex fine, opponentis hanc conditionem, qui est, ne Dominus directus, ob Ecclesiæ, aut Monasterij privilegia, aut potentiam privetur obsequio debito, aut laudemium non consequatur, quæ ratio invertit distinctionem Sanch. n. 65. & aliorum interpretantium præfatam conditionem de translatione directa & libera in perpetuum proveniente ex voluntate possidentis, secùs de necessaria, seu quæ sit ex juris dispositione in consequentiam translationis personæ pro hujus vita, & idè indirectè solùm transfertur in Monasterium.

Resp. Talem conditionem non impedire Monasterium à successione cit. Sanch. Krimer de Feud. n. 1778. Ratio Adversariorum est soluta n. 446. *versu*

dices secundo. Ratio autem est quod jure illo Monasterium possideat, quo Professus possideret in sæculo, sed ille toto vitæ tempore possideret non obstante pacto, ne transeat ad Ecclesiam, aut Monasterium, ergo eodem jure possidet Monasterium.

Dubitatur quintò an dicta in decursu hujus §. etiam subsistant in Religiosis Societatis? *Resp.* Societatem ratione suorum Religiosorum non procedere secundum jus commune uti aliæ Religiones circa successiones, sed juxta suum speciale jus per n. 438. ubi disputatum est de fidei commisso: ibi dicta hic etiam applicanda sunt, est enim par ratio, cum Religiosi Societatis non Professi, nec formati coadjutores, sint æque capaces Emphytevis, sicut fideicommissi, proinde omnia bona, quorum capacia sunt Monasteria ratione sui Professi retineant, & acquirere possunt Religiosi Societatis non graduati, Sanchez num. 61.

